Det store valgår. De tre valg.
Selvom terrortragedien i USA sætter sit præg på den hjemlige politiske debat, kan vi konstatere, at tiden fra sidste landsmøde den 29. oktober 2000 og frem til i dag den 22. september 2001 har været den længst officielt erklærede valgkamp i mands minde.
Derfor er jeg nødt til i min beretning over det foreningsår, som er gået, at beskæftige mig med den politiske kamp, som har optaget meget af vor arbejdsindsats, tid og penge.
Statsministeren erklærede folketingsvalgkampen for indledt på det socialdemokratiske krisemøde i november på et badehotel i Havnsø.
Fjenden er Venstre. Fjenden er Venstres formand. Alle ressourcer - ikke mindst i Finansministeriet - sættes derfor ind i jagten på alt, hvad der rører sig i landskabet, og som smager af Venstre eller Anders Fogh.
Kun datoen for valgets afholdelse mangler. Den afgøres alene af meningsmålingerne. Når de er sådan, at socialdemokraterne har en chance for at vinde, udskrives valget.
Og jeg skal love for, at regeringen og Finansministeriet har haft 10 travle måneder. De har slidt og slæbt. Desværre for dem blev meningsmålingerne ikke helt, som de havde håbet, og derfor har vi ikke haft folketingsvalg endnu.
På Venstres sekretariat, i kredsene, i folketingsgruppen har der været arbejdet hårdt. Vi har fremlagt Venstres politik. Vi har stillet konkrete forslag i folketingssalen. Vi har dokumenteret, at Venstres forslag vil løse en række af de problemer, som socialdemokraterne og de radikale er ude af stand til at løse. Ikke mindst på grund af intern uenighed og den velkendte beton.
Det gælder især de mange problemer på udlændingeområdet. Det gælder volds- og voldtægtskriminalitet, hvor hensyn til forbryderen stadig synes at have overvægt i forhold til ofret. Det gælder ventelisterne til sygehusene, hvor socialdemokraterne og de radikale ikke tør give det enkelte menneske en valgfrihed. Eller tag barselsorloven, hvor de stadig mener, at samfundet er bedre til at vælge, hvem der skal være hjemme hos barnet end familien selv. Tag hele skatteområdet, hvor det stadig er nye regler og nye kontrolmuligheder, som interesserer - snarere end skatternes himmelflugt.
Samtidig har der i alle foreninger i Venstre været lagt store kræfter i planlægningen af den kommunale valgkamp til amtsråd og kommunalbestyrelser. Store anstrengelser

er lagt i udarbejdelse afhandlingsprogrammer, opstilling af lister, planlægning af kampagner, fordeling af opgaver og overvejelser om konstitueringer efter valget.

Venstre aktiv i EU-debatten

På trods af arbejdet med Danmarkshistoriens mest omfattende valgkamp, har vi i Venstre også arbejdet med en række andre opgaver.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at vi har fremlagt tanker og forslag på EU-området, som kan bringe den danske debat videre efter den tabte afstemning om Euro'en. Oplægget hedder "Folkenes og
borgemes Europa". Det fremlagde vi til debat i Venstres foreninger i januar måned, og der er kommet mange kommentarer og forslag retur.

Også den interne uddannelse i Venstre er der gjort noget ved. Og vi har fået en fornyet og forbedret Intemet-hjemmeside.

Jeg vil benytte landsmødet til at takke alle i Venstres organisation for et godt arbejde og et godt samarbejde i årets løb. Det er utroligt værdifuldt, at vi snakker sammen på kryds og tværs i organisationen.

Fra medarbejderne på sekretariatet skal jeg udtrykke vor tak for samarbejdet, og vi giver vort ord på, at den får en ekstra skalle i det kommende år.

Venstres organisation - medlemstal

Det er dejligt at se, hvordan der i Venstres 795 foreninger vises stor ansvarsfuldhed over for arbejdet i vore lokalforeninger.

Lokalforeningen er livsnerven i vor organisation. I lokalforeningen møder man dagligdagens problemer, og man mærker hurtigt, hvor skoen trykker. Både medlemmer og vælgere giver deres mening til kende om udviklingen i samfundet og naturligvis om Venstre og Venstres politik. Uden det netværk ville vore lokal- og landspolitikere ikke være så godt rustet i det daglige arbejde.

Vi nyder på mange måder godt af den store organisation. Det er vigtigt, at medlemmerne giver os med og modspil i det daglige, og at de også arbejder med i den daglige debat i hjemmene, på arbejdspladsen, i foreningerne og i fritiden ved at lade en liberal stemme blive hørt.

Jeg har sagt mange gange på Venstres landsmøder, at et højt medlemstal er en vigtig ting at have for øje. Jeg tror, at et parti med et højt medlemstal har mulighed for at opnå større politiske resultater til gavn for samfundet som helhed. Vi ligger ikke og forfølger ganske snævre særinteresser, eller er ude i en kamp om overlevelse, og

derfor blot skal finde ”en kanin” for at humpe videre. I Venstre leverer vi et solidt og sammenhængende politisk arbejde.
Interessen for medlemskab varierer fra år til år, men karakteristisk har det været gennem mange år, at interessen for medlemskab i et kommunalvalgår er markant højere. Det betyder altså, at mange mennesker gerne vil have indflydelse på, hvem der opstilles og hvilken placering, de får på listen. Det er virkelig positivt.
Jeg ved godt, at mennesker melder sig ind i Venstre af forskellige grunde. Nogle medlemmer vil gerne vise deres støtte til os ved at betale kontingent og få lidt information. Andre vil mere. De vil arbejde med politik. Og nogle vil også selv gerne være politikere. Og nogle går ind og tager en tøm i organisationen.
Kunsten for os som parti består i, at vi er i stand til at tilfredsstille alle medlemmernes forventninger på netop det niveau, som det enkelte medlem ønsker det.
Man kan også sige, at det enkelte medlem skal opleve det som meningsfyldt at være medlem.
Med udgangen af år 2000 var der således 75.769 medlemmer, som befandt sig vel i Venstre.
Det gør os til Danmarks suverænt største parti målt på antal medlemmer.
Kommunalvalget
Kommunal- og amtsrådsvalg lægger beslag på mange kræfter i Venstres foreninger. For mig beviser det klart, at lokaldemokratiet fungerer. Der er en levende interesse for at være med til at videreudvikle lokalsamfundene.
Det kan konkret underbygges af, at vi erfarer, at rigtigt mange medlemmer har deltaget i opstillingsmøderne i foreningerne.
Vi kan også konstatere, at der de allerfleste steder opstilles det maksimale antal kandidater, som valgloven tillader.
Mange medlemmer til opstillingsmøderne og stor interesse for at blive kandidat er værd at bemærke, for det viser, at demokratiet i Venstre har det godt.
I forbindelse med opstilling af listerne har der været en bemærkelsesværdig stigning i antallet af todelte opstillingsmøder. Mange steder har man simpelthen grebet opstillingen an på den måde, at man først holder et opstillingsmøde om spidskandidaten. Opstilling af resten af listen venter til senere.
Det giver en ro omkring arbejdet, som er nyttig. Når borgmesterkandidaten er fundet, ligger én vigtig brik klar, og kræfterne kan koncentreres om at sikre opstilling af resten

af listen, handlingsprogrammet, den nødvendige geografiske fordeling i kommunen og selve kampagnen.
Jeg vil kort nævne en anden positiv udvikling. Aldrig tidligere har der været forberedt så mange kursustilbud til kommunalvalg som nu. Det gælder egentlige kampagnekurser, men også kurser med politisk indhold.
Det er dejligt, at vi efter en årrække med afmatning i kursusvirksomheden igen kan spore en interesse for at deltage i kurser i relation til de politiske arbejdsopgaver.
Konstitueringerne efter valget ser ud til at blive en hård sejlads. Ikke mindst meldinger fra socialdemokrater og radikale om, at de ikke ser nogen hindringer for konstitueringer med f.eks. Dansk Folkeparti, vidner om deres forventede store vanskeligheder. Vi har selvfølgelig også noget at slås for i Venstre med vore 113 borgmesterposter og de 7 amtsborgmesterposter. Men vi skal naturligvis videre og vinde endnu flere borgmesterposter.
Jeg skal derfor opfordre alle til at være dygtige og fleksible i konstitueringsfasen, så Venstre kan sikre borgmesterposten. Den post er meget vigtig, fordi man her får mulighed for at sætte den politiske dagsorden lokalt. Alle, som har beskæftiget sig med politisk arbejde ved, at den, der har muligheden for at sætte dagsordenen, også er et godt stykke på vej mod at vinde sagen.
Vi har på Sekretariatet fulgt de problemer, der har været i forbindelse med opstilling af kandidater i en række kommuner. Vi mener ikke at kunne konstatere, at der skulle være sket en stigning i antallet af problemer, men vi kan nok konstatere, at en række af de lokale uoverensstemmelser, vi ser, er grovere og mere uforsonlige end tidligere.
Det er en farlig udvikling, og man må i de kommuner, hvor der er risiko for alvorlige uoverensstemmmelser, lære at gribe ind i tide, inden de udvikler sig til at blive helt uløselige og ender med eksklusioner.
Politik er først og fremmest holdarbejde. Holdet består af såvel valgte politikere som af organisationen. Vi skal lære at få de forskellige dele af organisationen til at arbejde sammen om de konkrete opgaver. Det kræver en meget dygtig, lokal ledelse og en forståelse fra alle involverede parter.
Efter min mening er der ingen stemmer i splid og ballade. De mange stemmer kommer gennem en indsats, hvor de enkelte kandidater får lov til at udfolde sig under respekt for hele holdet.
Nu gælder opgaven valgkampens slutfase. Og her skal Venstre være synlig - meget

synlig - i kampagnen. Jeg vil opfordre alle i Venstre til at gå ud og sikre Venstre et kanonvalg. Vi har muligheden for yderligere fremgang i amter og kommuner. Og den skal udnyttes maksimalt.

Venstres velkonsoliderede politik

Når man læser aviserne, fremstår det ofte - det er i hvert fald det billede - socialdemokraterne gerne vil tegne - som om vi i Venstre er en flok holdningsløse opportunister, som vælger de folkelige synspunkter uden sammenhæng med partiets ideologi og tidligere arbejde.

Det er lodret forkert. Jeg vil gerne erindre om, at der bag Venstres landspolitiske strategi ligger et meget grundlæggende arbejde i såvel partiets ledelse, som i folketingsgruppe og hele organisationen. Ja, vel i virkeligheden det mest grundige arbejde, noget parti har foretaget sig.

Efter valget i 1998 satte vi os - efter Uffes afgang og Anders valg til Venstres formand - ned og gennemtænkte situationen. Vi opstillede nogle målsætninger. Vi drøftede nogle arbejdsmetoder. Vi opstillede nogle tidsplaner.

Vi var rundt i samtlige amter for at præsentere dette. Vi har drøftet det åbent, ærligt og fremhævet såvel fordele som ulemper.

Folketingsgruppen har i flere omgange udarbejdet oplæg, som har været ude til debat i organisationen. Det gælder f.eks. oplæggene ”Velfærd og valgfrihed” og ”Tid til forandring”.

Partiets linie har været drøftet i forretningsudvalg og hovedbestyrelse. Vi har haft det på de årlige kandidat- og kredsformandsmøder, og mærkesagerne har konstant været til debat på vore landsmøder.

Oplæg er rettet til på baggrund af erfaringer og tilbagemeldinger fra organisationen. Nye oplæg er formuleret. Ændringsforslag indarbejdet.

Og lige præcis sådan skal det naturligvis være i en åben og levende organisation. Med mine mange års erfaring i Venstre, kan jeg faktisk ikke komme i tanke om noget mere velfunderet end den politik, vi bedriver i disse år og den åbenhed, med hvilken formanden har fremlagt sine tanker og ideer. Og jeg vil da gerne skynde mig at tilføje: Med succes hos vælgerne.

Grunden til, at jeg nævner dette, er som sagt, at socialdemokraterne ønsker at gøre et stort nummer ud af dette ved konstant at fremstille Venstre som et uhæderligt, spindoctor-styret parti. Men med min bedste vilje kan jeg ikke vedkende mig det

billede.
Jeg vil godt i parentes sige, at der selvfølgelig også er en og anden Venstremand, som har hjulpet med at holde liv i debatten om et uærligt Venstre. Jeg behøver vel blot at nævne sidste påske, hvor nogle Venstrefolk mente, at vi løb fra alt, fordi partiet nu går ind for en børnecheck i stedet for et skattefradrag.
Eller tag dem, som valgte bevidst at misforstå Venstres politiske ordfører, fordi hun på et spørgsmål fra Jyllands-Posten oplyste, at regeringens egne tal viste, at der var rigelig plads til, at Venstres skattestop kunne gennemføres - endda så meget, at det kunne gennemføres, uden at man skulle skride til fyringer i den offentlige sektor. Det blev i overskriften til: Venstre freder offentligt ansatte. Og så faldt man over det.
Vi har haft skattestoppet til debat under devisen: Sig mig: Hvor slattent kan et parti egentlig blive?
Ja, vi har haft vor sag for.
Jeg vil godt sige, at jeg er stolt over Venstres indsats. Vi har i indeværende folketingsperiode fulgt en konsekvent politisk linie. Vi har lagt vore mærkesager frem. Vi har taget huggene. Vi har kæmpet for vor sag. Vi trækker ikke noget ned over hovedet på nogen.
Og jeg kan sige, at der alle steder i Venstre er fuld opbakning til målene, midlerne og tidsplanen. Jeg er stolt over, at et så stort parti som Venstre er i stand til at fastholde klare målsætninger også i perioder, hvor presset på os er stort.
Vi er efter min mening det parti, som har fulgt en konsekvent linie. Vi er ikke dem, som har duvet i vinden.
Tag blot udlændingepolitikken. Vi har fremlagt vore forslag. Hvad har socialdemokraterne gjort? De har afvist og afvist, men jo nærmere valget kommer, jo mere taler de med to tunger. Lige pludselig kan de nu godt drøfte Venstres forslag.
Tag voldskriminaliteten. Socialdemokraterne afviser og afviser, men langsomt kravler retorikken i retning af Venstres forslag.
Tag skattepolitikken. Her tør de ikke engang sige sandheden, nemlig at de vil sætte skatten op i de kommende år.
Eller tag de radikale, som pludselig kan en masse på skatteområdet. Kan de gennemføre det med socialdemokraterne? Hvad har de tidligere gjort? Tænk på Pinsepakken og de 115 skattestigninger.
Tag Venstres forslag om barselsorlov. Danmarkshistoriens største svindelnummer,

som deres gruppeformand udtrykte det. Og hvad i dag? De kravler langsomt hen mod Venstres forslag.
Dansk Folkeparti er ikke stuerent, men som kommunalvalget nærmer sig, er det lidt mere acceptabelt, og når der skal konstitueres, vil jeg gætte på, at de er helt og fuldt stuerene.
Tag kommuneaftalerne og finansloven. Al den megen snak om at lægge loft over statens udgifter har lige pludselig mindre interesse. Nu skal der være valg, og så blæser de på alle skønne målsætninger. Nu åbner man sluserne.
Og så taler de om at løbe fra et standpunkt. Så taler de om opportunisme.
Jeg må desværre konstatere, at socialdemokraterne er dygtigere end vi Venstrefolk. Det sidste år har været en lang flugt fra deres politik, og alligevel slipper de i pressen af sted med den frækhed at påstå, at er der noget, der står fast i denne verden, så er det dem.
Det er imponerende, at de kan gøre det uden at rødme.
Siden november 2000 har socialdemokraterne, som sagt, ført valgkamp mod Venstre.
Det er sådan set i orden, for det giver os jo en prøve på, om vor politik holder vand. Og det har forløbet vist, at den gør. Vor politik holder. Deres politik klarede ikke prøven. De ændrer hele tiden retorikken, men ikke deres handlinger.
Det hele startede på det socialdemokratiske strategimøde i Havnsø. Her udstedte statsministeren parolen: Nu skal kræfterne sættes ind mod Venstre.
Umiddelbart efter kom kampagnen mod udlicitering. Derefter kom debatten om de manglende 26 mia. kr. Den løb dog ud i sandet, fordi regeringens egne tal viste, at Venstres skattestop let kunne finansieres inden for regeringens egne fremskrivninger.
Så kom Finansministeriets berømte fup-notat om Venstres skattestop.
Derefter fulgte hetzen mod Anders' bog. Den blev lagt for had. Det hele kulminerede med statsministerens bestillingsinterview med Reimar Bo på DR TV, hvor statsministeren salvelsesfuldt læste en flere år gammel seddel op med et citat fra bogen og spurgte, hvordan man kunne betro landets ledelse til forfatteren af dette citat. Intervieweren var rystet og sagde med bævende stemme: Jamen, det er jo Anders Fogh Rasmussen, du taler om. Ja, måtte en bedrøvet statsminister konstatere.
Ja, livet er nogle gange ikke til at bære.

Omkring Påske startede debatten, om ikke Venstre nu løb fra alle principper, og senest er regeringen faldet bag over af forargelse over, at Venstres formand tillader sig at omtale socialdemokratisk kammerateri - også når det gælder udnævnelser til landets ledende poster - og ikke kun i ligkistemagasinet.
Regeringen rejste i folketingssalen en forespørgsel til sig selv om regeringens politik. Den faldt til jorden og endte i stedet med, at Enhedslisten tvang regeringen til at indrømme, at de fattige havde fået det dårligere under Nyrups regeringer i forhold til Schlüters forskellige regeringer.
Den fulgtes af en ny kampagne om, at de borgerlige partier ikke rummer tilstrækkeligt talentfulde folk til at danne en regering. Socialdemokraterne er alle uden undtagelse både dygtigere og mere kompetente end en hvilken som helst borgerlig politiker.
Nu gælder det så erfaring på f.eks. EU-området, og her kræves der mindst samme store erfaring, som da Nyrup i 1993 blev statsminister. Og den findes efter Nyrups opfattelse ikke på den borgerlige side.
At Anders Fogh var en af medunderskriverne på Maastricht-aftalen og har deltaget i mange ministerrådsmøder i sin ministertid, regnes ikke for noget.
Nej, den politiske verden er forunderlig.
Smædekampagner er del af S valgkamp
Siden 1984 har jeg som partisekretær været ansvarlig for alle valgkampe og folkeafstemninger i Venstre. Jeg har således fulgt udviklingen i den politiske debat og set mediernes behandling af det politiske liv.
Naturligvis ændrer tingene sig. Vi fører ikke kampagner på helt samme måde i dag som for 15 år siden. Nye medier er kommet til, og ikke mindst Internettet ændrer den politiske kommunikation og de kanaler, ad hvilken denne formidles.
Den største ændring har fundet sted, når det gælder personangreb. Valgene i 1994, 1998 og den igangværende valgkamp er alle karakteriseret ved en meget skrap personhetz, hvor ”karaktermord” indgår som et bevidst og planlagt element i det daglige politiske arbejde.
Det foregår på den måde, at medens man udadtil bedyrer, at nu ønsker de, at alle personangreb lægges til side, så kører der en lind strøm af personangreb mod oppositionens leder.
Det gjorde de mod Uffe i hans udenrigsministertid. Det gjorde de igen i 1994 og 1998, hvor det kulminerede med dagbladshetzen mod Uffe i den sidste uge af valgkampen.

Og de gør det igen mod Anders Fogh.

Pas på personhetzen

Grunden til, at jeg bruger noget tid på fænomenet "forsøg på karaktermord" er, fordi vi er nødt til at åbne øjnene for, hvad det egentligt er, der foregår i det socialdemokratiske kampagneapparat.

Jeg vil opfordre alle Venstres medlemmer til at være på vagt overfor den kampagne form, som under alle Nyrup-regeringeme har skullet dække over egen manglende politisk succes.

Det er trist, det er gået sådan.

Det gør tit ondt i mig, når jeg hører, at socialdemokraterne direkte går efter Anders. Når jeg så snakker med Anders, så siger han: "Glem det. Når jeg har begivet mig ind i opgaven som formand for Venstre og formand for folketingsgruppen, så kender jeg jo vilkårene."

Det er en flot indstilling. Du skal bare vide Anders, at din indsats værdsættes ikke kun i Venstre, men jeg tror, at næsten alle borgerlige og liberale vælgere ser frem til den dag, hvor du kan sætte dig i statsministerstolen.

Millioner til socialdemokraterne

Fagbevægelsen vil i den kommende valgkamp lade et hidtil uset million-beløb tilflyde Socialdemokratiets valgkamp. Parolen er, at det skal ikke være på grund af pengemangel, at den kommende valgkamp bliver tabt.

Der er derfor meget livlig kontakt mellem fagbevægelsens spidser og statsministeren.

I Venstre har vi længe vidst, at én ting er den økonomiske støtte, som ydes direkte fra de enkelte forbund og LO, og som fremgår af regnskaberne. Noget andet er den støtte fra fagbevægelsen, som ikke fremgår af regnskaberne.

I juni måned kunne Politiken (17/6-2001) således afsløre, at LO finansierer fagbevægelsens fagligt- politiske sekretariat. Sekretariatet fungerer som en ren underafdeling af Socialdemokratiet. Udover at drive propaganda for socialdemokraterne kontrollerer sekretariatet også, at de tillidsfolk, som vælges på arbejdspladserne, er medlemmer af Socialdemokratiet.

Støtten drejer sig om 8,3 miil. kr. årligt. "LO betaler hele gildet", siger lederen af sekretariatet og oplyser, at den reelle udgift er endnu større.

Begejstret siger han til Politikens journalist: "Vi servicerer demokratiet - Socialdemokratiet".

Hertil kommer så de udgifter, som de enkelte forbund betaler. Dansk Metal betaler - udover den direkte støtte - således de vælgerundersøgelser, som Socialdemokratiet får foretaget af vælgerne af f.eks. Gallup. Det samme gælder de såkaldte focus-grupper. Udgifter, som i Metals regnskab, ikke fremstår som støtte til Socialdemokratiet. SiD giver f.eks. 5,5 mio. kr. over fire år til driften af Socialdemokratiet. Hertil kommer millionstøtten i valgkampene.
Forbundene bringer reklame for S i medlemsblade. De socialdemokratiske lejerforeninger i deres blade. De lokale fagforeninger kører kampagner for de socialdemokratiske kandidater både til folketingsvalg og kommunalvalg. Det kan være, de betaler portoen til udsendelser, lejer bil og stiller chauffør til rådighed for S-kandidatens valgturne, arrangerer møder og betaler annoncerne for kandidaterne, køber papir og tryksager.
Det er en uendelig liste over hjælp, som ikke fremgår af nogle regnskaber.
I Politiken den 18. juni 2001 siger kasserer i SiD's Odense-afdeling Anlæg og Byg: "..Støtten vil være i form af, at kandidaterne siger, hvad de har brug for. Så køber vi det. Det kan være køb af kuglepenne, for eksempel, eller trykkeriudgifter. Så får jeg en regning på det, og så bogføres det som køb af kuglepenne. Det er mig, der køber dem, og det er for at undgå, at kandidaterne bliver beskattede af dem."
Endelig kommer så de annoncer, som forbundene indrykker i eget navn direkte til støtte for S og - som vi alle husker fra sidste valgkamp - smædeannoncer mod Uffe Ellemann-Jensen. Alene i de sidste 5 dage af sidste valgkamp indrykkede fagbevægelsen annoncer for 6 miil. kr. Heller ikke dette fremgår i deres regnskaber som støtte til Socialdemokratiet.
På SID's kongres i sidste uge sagde forbundsformanden tingene klart. Jeg citerer: Jeg vil personligt garantere de borgerlige partier, at når valgkampen for alvor starter, vil vi nagle jeres gerninger i folketingssalen op på plakater og i annoncer. Ikke én lønmodtager i Danmark skal være i tvivl om, hvad I har gang i.
Det er klar tale, og man fornemmer en kampagne som Hardy Hansens 180 millioner kr/s-projekt til at vælte Schluter-regeringen. Temaet var den sociale massegrav.
Nej, sandheden er den, at den støtte, som fagbevægelsen yder til drift og valgkamp i et folketingsvalgår, ligger et sted mellem 40-50 millioner kroner. Sådan var tallene i 1998, og mon ikke de overgår sig selv igen i år, hvor der både er kommunalvalg, amtsrådsvalg og folketingsvalg?

Til sammenligning kan vi sige, at Venstre og konservative i 1998 modtog 7,3 miil. kr. og 6,8 mili. kr. til folketingsvalget og Amsterdam-afstemningen. I alt 14,1 miil. kr.
Vi står altså overfor en meget stor opgave. Og ingen i dette lokale skal forledes til at tro, at det bliver nemt.
Vi har før stået i den situation, at valgsejren synes givet, og så giver valgresultatet et andet resultat. Sådan er politik, og vi ved, at flere og flere vælgere først beslutter sig meget sent i valgkampen. Ja, i realiteten dagen før og sågar på selve valgdagen.
Derfor skal der arbejdes til sidste minut, og valget i 1998 viste, at det kan dreje som om 100 stemmer.
Det samme gælder i amter og kommuner, og derfor skal der også lokalt arbejdes til det sidste.
Vi står godt i meningsmålingerne, men ingen i denne hal bør lade sig forlede til at tro, at den er hjemme. Socialdemokraterne vil denne gang ikke sky nogen midler for at fastholde regeringsmagten - og det skal vi tage højde for.
Står vi ubrydeligt sammen, og kæmper vi skulder ved skulder, er et regeringsskifte indenfor rækkevidde.
Lad os nu drage hjem og sikre nogle solide valgsejre.
Tak for opmærksomheden.